

VRAGENRUBRIEK

22 januari 1953

Goeden avond vrienden,

Ik maak u er in het begin van deze avond, zoals gebruikelijk, op attent dat wij niet behoren tot de alwetenden, dat wij even goed als een mens fouten kunnen maken en dat wij niet op zuiver persoonlijke problemen ingaan. En daarmee meen ik u voldoende duidelijk te hebben gemaakt dat prijs wordt gesteld op een zelfstandig denken van U allen, iets wat wij noodzakelijk achten om daarmee te komen tot een werkelijk resultaat van een bijeenkomst als deze. Ik zou u voor willen stellen om dan thans over te gaan tot de normale orde van de dag. U kunt onderwerpen naar voren brengen of vragen; zover het in ons vermogen ligt zullen we u daarop antwoorden.

Vraag: Ik had u willen vragen wat het nut kan zijn van de doodstraf; of wij het recht hebben om mensen tot de doodstraf te veroordelen?

Antwoord: De doodstraf is een uitvloeisel van de op het ogenblik nog bestaande maatschappelijke verhoudingen en ook vooral van het wanbegrip dat veelal nog heerst omtrent de oorzaak van de misdaad. In het recht kunnen wij opmerken dat dit recht niet zo zeer een absolute rechtvaardigheid nastreeft alswel een bescherming van de aanvaarde rechten van het grootste gedeelte althans der massa. Het recht tracht dus vooral preventief te werken en de doodstraf is dan ook één van de maatregelen die wij vooral moeten zien als een poging om te komen tot een verhinderen van misdaden die anders misschien eenvoudiger gepleegd zouden worden. Als wij ons zouden gaan verdiepen in de psychologie van de misdaad dan zou waarschijnlijk blijken dat ten aanzien van de doodstraf een zeer grote voorzichtigheid in aanmerking moet worden genomen. Dit nog steeds sprekende uit rechtsstandpunt. Het is n.l. te bewijzen dat ongeveer een 75 tot 80% van de ter dood veroordeelden, niet alleen door eigen fouten tot hun misdaad gekomen zijn of het bedrijven van hun misdaden en dat in vele gevallen een door de gemeenschap veroorzaakte psychische afwijking uiteindelijk aansprakelijk is voor de fatale resultaten die tot de doodstraf geleid hebben. Ik meen dus vanuit menselijk standpunt reeds te kunnen betogen dat de doodstraf niet wenselijk is en dat zij zelfs vanuit een zuiver menselijk en een zuiver utiliteitsstandpunt alleen verantwoord is in die tijden waar het onmogelijk wordt een onderzoek te doen plaatsvinden, een werkelijk diepgaand onderzoek. Nu wil ik daar ook tegenover stellen de meer ethische betekenis.

De doodstraf toepassen op een mens betekent een leven beeindigen. Weliswaar kunnen wij dit terugvoeren op oorzaak en gevolg, maar met het wegnemen van een menselijk leven d.w.z. het verbreken van de verbinding tussen het fysiek uiterlijk, het lichaam, en de psyche, de geest met haar levenskracht de ziel, begaat men iets wat door een mens niet te herstellen is. Ik meen dat vooral de mensheid er op gewezen moet worden dat het leven heilig is. Leven dat eens genomen wordt kan door de normale mens niet worden teruggegeven die daad is onherstelbaar en zelfs, wanneer de mogelijkheid tot misvatting in verband met deze doodstraf zou zijn één op de tien duizend, dan geloof ik dat deze één-tien-duizendste kans nog voldoende is om een uitstellen van de doodstraf of het veranderen van deze doodstraf in een strafmaatregel die uiteindelijk nog gerevoceerd kan worden, dus hersteld kan worden, wel te verkiezen is, omdat dit beter is. Nu zit er aan het element doodstraf en levenslang echter nog een ander probleem vast en dat is n.l. dit vele figuren die veroordeeld worden tot één van deze beide strafmaatregelen, zullen over het algemeen zelf gelukkiger zijn met de doodstraf want een voortdurend gevangen zijn - een leven in beperking - betekend voor hen een voortdurende kwelling die leidt tot afstomping van de geestelijke vermogens, dat wil dus zeggen een gedeeltelijke dood, terwijl een lichamelijk voortbestaan blijft gehandhaafd, of wel ook in sommige gevallen tot een soort waanzin die leidt tot handelingen die onverantwoord zijn en in zo'n geval zien wij b.v. zeer waaghalzerige ontvluchttingspogingen die geen enkele mogelijkheid van slagen zelfs maar bieden. Van deze kant uit, van een veroordeelde, zou dus de doodstraf inderdaad meer acceptabel zijn, mits daaraan niet de volgende feilen verbonden waren.

De grote fout 1 is, de lange tijd die het duurt voordat een veroordeling in werking treedt, de voortdurende spanning die maanden, ja jaren voort kan duren, waarbij voortdurend de veroordeelde -de delinquent- geslingerd wordt tussen hoop en vrees. Mij dunkt dat, gezien het standpunt van humanisme, dus gezien de

zuiver menselijke waarde, dit misschien het meest wrede aspect is dat de doodstraf of de mogelijkheid daarvan, biedt aan de mensheid. Heb ik daarmee Uw vraag voldoende beantwoord?

Vraag: Wat betekent de doodstraf voor die gestrafte zelf. . . ?

Antwoord: Dit is een vraag die niet algemeen te beantwoorden is. De doodstraf betekent een overgang waarvan in ieder geval de tijd bekend is, waardoor dus het begrip sterven zeer zeker zal wonen in diegenen die de straf ondergaat. Wordt deze straf ondergaan in een geest van hevige verzet dan zal hier ook na de dood een geestelijk lijden uit ontstaan; komt men tot een aanvaarden dan kan men het onvermijdbare aanvaarden, in dit geval een in ieder geval vluggere bewustwording waarbij echter vaak haatgevoelens ten opzichte van de mensheid een ietwat neerdrukkende invloed uitoefenen en dan hebben we het aanvaarden van deze straf als een soort gerechtigheid, als een voltooiing als het ware van een leven, onverschillig of men dit goed of slecht gebruikt acht, waarbij de omstandigheden gelden die voor elk overgaan, elk overlijden dus, in behoorlijk voorbereide conditie, verbonden zijn. Zijn er nog meer vragen?

Vraag: Zou ik de vraag mogen stellen hoe het staat met de tijd in uw wereld? Hebt u daar een klokke-tijd, wat voor tijd heeft u daar, heeft u dezelfde tijd zoals wij die hier in deze wereld bezitten, of ja, mijn vraag is dus alleen maar

Antwoord: Ja, het tijdsprobleem. Of u de ervaring kent waarin de tijd schijnt; uit te dijen, vaak onder onaangename omstandigheden, althans veroorzaakt door een emotionele toestand, terwijl in andere ogenblikken de tijd schijnt te krimpen? Alleen dit feit reeds, dat dus de emotionele tijds waarde niet aan de aanvaarde-, algeméén aanvaarde tijds waarde gelijk is, zou voor u aanleiding moeten zijn om aan te nemen, dat in onze wereld geen tijd bestaat zoals u die kent. Vergeet niet, uw tijd is volkomen kunstmatig. Zij is gebaseerd op de licht- donkerwisseling van uw wereld of als u het anders wilt zeggen, de as-omwenteling van uw wereld, waarbij men dan nog een formalistisch getal aanneemt dat gecorrigeerd moet worden eens in een bepaald aantal jaren, door het invoeren, van een extra dag van 24 uur; dat verder uw tijd bepaald wordt door de omwenteling van de aarde in haar baan rond de zon en dat hierbij dus zuivere condities van tijd alleen kunnen bestaan zoals u ze kent op deze aarde. Met andere woorden reeds bij een zuiver stoffelijk leven op een andere planeet zouden andere tijds waarden, andere tijdsindelingen op de voorgrond treden en daar als volkomen normaal worden aanvaard. Ik durf zelfs zover te gaan dat ik u zeg dat de mensheid er zich zeer snel aan zou gewennen een uur van 100 min. te aanvaarden indien niet de zon, dus de licht- donkerwisseling als voortdurende herinnering aan het niet-juiste van deze indeling, gezien de 24 uur per dag, herinnerde. Uit zuiver stoffelijke gronden dus kunnen wij dit tijdsprobleem reeds verwerpen. Wij kunnen zeggen dit tijdsprobleem, gelijke tijd in de wereld van de geest en in de wereld van de stof, is reeds een onmogelijkheid. Echter hebben wij te maken met andere omstandigheden. En deze andere omstandigheden, zijn allereerst dat de geest die, hetzij tijdelijk of voor goed vrij is van de beperking van haar lichaam, een geheel andere tijds waardering kent. Een verschijnsel wat hier vaak aan nabij komt kunt u zien in de eerste periode van gebruik van bepaalde narcotica.

Deze tijdsuitdijning en tijdsinkrimping maken een vergelijk met stoffelijke tijd onmogelijk. In één seconde van uw tijd kunnen eeuwen van emoties liggen, terwijl anderzijds eeuwen van uw tijd misschien slechts één geluksseconde kunnen betekenen. Ons tijdservaren, dat wij inderdaad nog hebben, is dus volkomen afhankelijk van de persoonlijkheid en als zodanig zeer relatief. Dan kennen wij verder nog de kwestie van een absolute tijdsverhouding en dan moeten wij ons helaas gaan begeven op het terrein dat voor u nog speculatie is, waar u dus nog geen vaste grond onder de voeten kunt hebben, n.l. de tijd als een ruimtelijke verhouding en daartoe komen wij, wanneer wij uitgaan van het feit dat elke tijdsbepaling, hetzij emotioneel zoals bij ons, hetzij gebaseerd op een omwentelings-periode zoals bij u, afhankelijk is van beweging. Wij kunnen dan langs natuurkundige wetten - en dit is bij u bekend of zal bij u bekend worden - kunnen wij dan vaststellen dat deze beweging uiteindelijk haar eigen waarde en haar eigen tijds waarde schept en dat dus tijd en beweging in de ruimte indientiek zijn. De tijd nu genomen als een abstracte lijn, gesteld in een abstracte ruimte, kan dus op elk punt afgelezen worden, mits de eigen, laten we zeggen bewegingskracht - dat is niet geheel juist uitgedrukt we zouden ook kunnen zeggen voorstellingsvermogen - maar mogelijk maakt om juist dit punt op de tijdslijn te benaderen door een versnelling als het ware van onze eigen beweging. Wij krijgen dus in dit geval te maken met een tijd die inderdaad vaststaande is en vandaar komen wij op een ruimtelijke verhouding, een cosmische verhouding waarbij het Al zelf als een onveranderlijke waarde wordt erkend, waarin een bepaalde hoeveelheid van mogelijkheden zijn geborgen die allen door het volgen van één der tijdlijnen regelmatig met zekere perioden in verschijning moeten treden. Het enige wat hiervoor ten Uwent bij de ervaringen bekend reeds pleit is de periodiciteit van alle

verschijnselen op de wereld, onverschillig of dit nu is een kwestie van hongersnood en aardbeving of wel oorlog, van vrede en welvaart, plotselinge begeestering waarbij uitvinders en grote kunstenaars op de voorgrond treden. Etc. U kunt ten opzichte van deze dingen, zelfs met de beperkte historische gegevens die U ter beschikking staan, aantonen dat inderdaad al deze dingen met een periodiciteit voorkomen die begrensd kan worden door een aantal van Uwe aardjaren, waarbij telkens tussen het ene punt en het andere een volledige top en een volledig dieptepunt valt. En nu mogen dan wel de uiterlijke verschijningsvormen van kunst of hongersnood verschillen, de feitelijke verhoudingen blijven hetzelfde en zijn slechts aangepast aan de ervaringswereld van de mens van het ogenblik. Ik meen dat ik U daardoor althans aannemelijk kan maken dat de theorie van een absolute tijd, dus een tijd die als een ruimte-verhouding kan worden gekenschetst als een functie van ruimte, dat deze niet geheel zonder zin is. Ik hoop dat ik uw vraag voldoende beantwoord heb.

Vraag: Wij in de tijd kennen drie dimensies, u in het tijdloze kent er ook 3. Ik ken er alleen één en dat is "straling". Wilt u nu over die 2 anderen spreken?

Antwoord: Nu dat is heel moeilijk om dat voor u uit te drukken. Het is n.l. voor ons straling, stralingsfrequentie en dan trillingsfrequentie; deze drie zijn n.l. bepalend voor onze sfeer, voor ons ervaren, voor onze levensmogelijkheden. Maar u zegt dat u te maken heeft met 3 dimensies? Dat is niet waar, u kent 4 dimensies, alleen bent u slechts in staat 3 daarvan vaststaand te omschrijven en te projecteren, de vierde lijn, de vierde dimensionale lijn is de veel besproken diepte die ook evangelisch genoemd wordt, of ik mag niet zeggen evangelisch, want het gaat hier over brieven o.a. van Paulus en als ik mij niet vergis een dergelijke aanhaling in de openbaring van Johannes, waarbij dus een vierde deel bestaat dat de aanvulling is, het complement als het ware van de drie dimensies in uw ruimte. Zo is voor ons de begrenzing van onze wereld de stof die wij kennen, die wij waar kunnen nemen, maar die voor ons op het ogenblik onbereikbaar is en niet geheel berekenbaar. Dus zo verhoudt zich dat ongeveer. Als u dat wenst wil ik daar nog wel verder op in gaan.

Reactie: Ja, graag.

Antwoord: Juist. Wanneer wij de tijd uitzetten als een vaste lijn dan blijkt ons dat in deze lijn weliswaar niet vast te leggen is het individuele lot als zodanig, maar dat het lot van een totaal ras of van een totale massa bepaald wordt in de tijd en dat de totaliteit dezer individuen gezamenlijk een eenheidsbeeld geven, dus een enkelvormig beeld over een bepaalde periode. Daarbij kunnen wij dus zeggen dat de tijd in dit geval als een dimensie is opgetreden, een dimensie die door de mens niet kan worden berekend en bemeaten, daar ze niet overzien wordt, maar die desalniettemin bestaat. Bij ons nu zijn de verhoudingen zo: ons wezen, wijl we over wezen reeds meerdere malen gesproken hebben, kan het best beschreven worden als een zeer fijn materieel. We zijn dus inderdaad stoffelijk, maar op een zodanige hoogte, of diepte zoals u het noemen wilt, dat voor u deze stof niet of slechts zeer moeilijk waarneembaar is en over het algemeen zelfs voor begaafden onder u, eerst in verdichte vorm bemerkbaar wordt. Zij wordt gevoed door straling. Straling is overigens verantwoordelijk voor het bestaan van alle dingen n.l. het eerste kleinste partikel kan eerst tot stand komen wanneer door een druk een verdichting van energie is ontstaan, waardoor een werveling van energie optreedt die een eigen veld produceert en zo z'n onafhankelijk lichaam t.o.v. de buitenwereld. Bij ons is het nu zo dat deze wervelingen niet verder worden gecombineerd. Wij kunnen dus niet spreken, wanneer wij over ons zelf spreken, als een atomisch verband. Wij kennen helemaal niet moleculair structuur en kunnen deze slechts met moeite tot stand brengen.

De straling nu, is dus onze eerste levensvoorwaarde, daar ons persoonlijk bewustzijn in zijn uitingsmogelijkheden beperkt wordt door de hoeveelheid van deze kracht die opgenomen kan worden en die anderzijds ook weer regelmatig wordt afgegeven. Het is dus een wisseling van krachten, die uw stofwisselingsproces misschien wel enigszins nabij komt. Dan hebben vrij verder te maken met onze frequentie d.w.z. dat elk kleinste deeltje een eigen omwentelingsaantal heeft, een wervelingsfrequentie. Deze snelheid van omwenteling nu, is zeer sterk bepalend voor de geardheid van ons wezen. Het bepaalt o.a. de dichtheid of de fijnheid van dit wezen en bovendien de ontvankelijkheid van dit wezen voor andere indrukken en invloeden.

Hoe compacter het geestelijke lichaam is samengesteld, dat betekent dus hoe trager de eigen wenteling der delen is, waardoor een binding veel gemakkelijker tot stand komt, hoe groter het aantal indrukken dat wij ontvangen, maar anderzijds hoe geringer het aantal indrukken dat een voldoende evenwichtsverstoring teweeg brengt om door het intellect waarneembaar te zijn, dus om verwerkt te kunnen worden. Hoe meer wij ij zijn d.w.z. hoe groter de onderlinge afstand van onze bestanddelen, hoe groter aantal ervaringen door ons niet wordt opgevangen. Daar staat tegenover dat elke opgevangen

ervaring in zijn geheel verwerkt kan worden door de grotere verstoorbaarheid van, het evenwicht van elk der delen van ons wezen. De dichte stof nu heeft een zodanig homogene samenstelling dat de straling die daar van uit gaat zeer beperkt is, in verhouding met de straling die wij zelf kunnen produceren. Als resultaat kunnen wij, juist door het gebrekkige van de mededelingen die de stof ons kan doen, niet komen tot een gemakkelijk aflezen van een totaliteit van omstandigheden die het ons moeilijk maakt ons tijdelijk te vereenzelvigen met die omstandigheden. Vandaar dus die moeilijkheden die wij vaak ervaren wanneer wij in de stof trachten te komen tot een intens contact. Over het algemeen zijn wij dan ook óf beperkt tot een enkel individu welks uitstraling tijdelijk afgezonderd kan worden en daarna, ondanks zijn zwakte, toch op den duur afgelezen kan worden, óf wel een uitstraling die zo massaal is, dus een zo groot aantal individuen betreft, dat zij een zeer grote piek vertoont, een top prestatie als het ware, en dan wordt zij ook voor ons merkbaar. Zo zitten wij dus gebonden aan het lot van de enkeling ofwel van de totale groep. Door de tussenliggende verschijnselen zijn alleen krachtens redenering te bereiken en zo kunnen wij ons dus met een groep vereenzelvigen wat in sommige gevallen gebeurt en dan spreekt men van een groepsgeest, die overigens wel iets meer is dan alleen maar een geest is met een groep vereenzelvigd of wij kunnen zuiver met één individu werken en wanneer dat constant gebeurt, spreekt men over het algemeen van een geleidegeest. Ik meen wel dat dit een voldoende toelichting is. Zou ik verder moeten gaan dan zou ik op een terrein komen dat voor u onlogisch en daardoor onbegrijpelijk haast zou zijn.

Vraag: Er is door u een cosmisch jaar genoemd. Zou u ons kunnen zeggen hoeveel aantal jaren men moet rekenen voor een cosmisch jaar?

Antwoord: Voor een cosmisch jaar rekene men ongeveer een cosmische dag maal 365 en een cosmische dag rekent men naar cosmische uren die ongeveer dus op 21000 jaren kunnen worden gesteld, u kunt dan het rekensommetje zelf voltooien, dan hoeven we geen onuitsprekelijke getallen naar voren te brengen. Ja, u kunt het ook nog anders uitdrukken. De waarde van een siderisch jaar kan geacht worden te zijn ongeveer gelijk aan anderhalve cosmische dag. Maar dit is ook een tijdsbepaling die aan uw aard-jaren is aangepast en daarom als totaal betrekkelijk onnauwkeurig is. Zijn er nog meer vragen vrienden?

Vraag: Kunt U ons iets zeggen over de grondwet van het leven en de wetten daaraan verbonden door de mens in de stof?

Antwoord: De grondwet van het leven. Zo eigenaardig als U dat misschien in de oren moge klinken is: heb uw naasten lief en daaraan zit verbonden voor de mens in de stof de noodzakelijkheid om afstand te doen van het egoïstisch beschouwen van de wereld. Het egocentrisch beschouwen van de wereld is niet te vermijden, maar hij moet toch trachten te komen tot een vereenzelviging met alle dingen waarmee hij in aanraking komt, niet slechts met de mens maar met de totale schepping. Hierdoor zal hij in staat zijn, zover voor hem zelf dus bevattelijk is, een overzicht der werkelijke ervaringen en verhoudingen te verwerven. Het is n.l. zo, de mensheid denkt vaak dat in het kennen der feiten de wijsheid is gelegen en niets is minder waar dan dat. Het is niet het kennen van vele feiten maar het begrijpen van zelfs weinige dat wijsheid brengt. Het is nu noodzakelijk om wijsheid, om begripsvermogen te verwerven. Het is beter dat men in een leven één klein deel van dit grootse geheel inderdaad voor zichzelf kent, zodat elk verschijnsel en elke uiting die met dit kleine iets gebonden is, inderdaad volledig doorvoeld wordt en de beschouwing niet meer subjectief maar objectief wordt, dan dat hij het totaal der wereldlijke kennis zal bezitten en niet in staat is om ook maar één feit gedeeltelijk te begrijpen.

Een mens moet dus streven naar een eenheid in zijn levens eenheid nu betekent tevens evenwichtigheid. Evenwichtigheid voor de stofmens kan als volgt worden gedeut: Niet moge de geest het lichaam overheersen als meester over een slaaf maar ook moge het lichaam niet een geest verwijten dat zij ingrijpt op het gebied van de stof. De samenwerking van deze beiden brengt de evenwichtigheid die noodzakelijk is voor begrip en daarmee de mogelijkheid tot bewustwording. Degenen die deze levenshouding uiteindelijk vinden, onttrekken zich daarmee aan de veel geroemde wet van oorzaak en gevolg, daar zij n.l. niet meer zelf als enkeling ten opzichte van een buitenwereld oorzakelijk zijn, maar leven als een deel van deze wereld kan geen enkel gevolg, tenzij het gevolg dat deze totale wereld betreft, en dat is alleen de scheppingskracht en daad Gods, deze mens nog beroert. Verder geldt niet meer de wet van de spiraalvormige ontwikkelingsgang waarbij dus een regelmatige hernieuwde bestrijking van het zelfde terrein maar op een hogere trap van begripsvermogen voor elk individu, onverschillig is welke vorm, wordt aangenomen. Vanaf dit ogenblik is de mens de totale spiraal. De poging dus om het volmaakte te bereiken vloeit voort uit deze wet om lief te hebben, niet lief te hebben in de profane zin des woords, maar in de esoterische betekenis hiervan; zichzelf deel achten der dingen en de dingen behandelen als deel van het

eigen-ik, onverschillig of dit mensen, dieren, planten of andere voortbrengselen uit de schepping zijn, en dan geloof ik dat U inderdaad zult ontdekken dat u de grondwet hebt gevonden. De grondwet berust n.l. op het feit dat de goddelijke schepping niet is een continuïteit van processen, maar één voleinende schepping die bestaat en niet meer verandert. Vanaf de eerste scheppingsdag was de schepping in haar geheel. Vanaf dat ogenblik is het verschijnsel van evolutie, van tijdservaren, van verandering van omstandigheden, niet te wijten aan de verandering der schepping, maar aan de verandering van het waarnemings- en bevattingvermogen van de geesten die zich daarin bewegen. Als zodanig is een vereenzelviging met alle dingen een opheffing van het gaan dóór de schepping en een deel ván de schepping, waarmee men staat als evenbeeld van het goddelijke tegenover de scheppende kracht. Is dit voldoende?

Reactie: Ik dank U wel.

Antwoord: Als U geen vragen meer hebt vrienden, zullen wij dan thans een ogenblik onderbreken? Ik geef het medium vrij en u kunt na de pauze hervatten, waarbij andere sprekers u ten dienste zullen staan. Goeden avond vrienden.

TWEEDE GEDEELTE

Goeden avond vrienden,

Na deze pauze neem ik aan dat u weer zover opgefrist bent dat wij verder kunnen. In het geval u dus nog vragen of problemen heeft, legt u ze voor en we zullen trachten er een antwoord op te geven.

Vraag: Wel vriend, ik zou eigenlijk wel willen weten hoe het met de toekomst staat. Ik bedoel dit: is het voor uw wereld gemakkelijker de toekomst van de mensen, individuen of van de Mensheid in zijn geheel te peilen dan wij hier beneden?. Hebt u meer gelegenheid om de toekomst te schouwen van ons dan wij hier zelf hebben, of bent u daar ook in beperkt?

Antwoord: De meesten van ons zijn natuurlijk beperkt, maar u moet één ding niet vergeten; praktisch elke daad is het resultaat van een gedachte. Een gedachte ligt op het psychisch peil en als zodanig zijn wij natuurlijk ontvankelijk voor deze gedachte. Wanneer een bepaalde gedachtengang lang aanhoudt kunnen wij met zekerheid zeggen dat hier een daad uit voortvloeit die, gezien de omgeving, dus de omringende verhoudingen, de secondaire oorzaken als het ware die het leven bestieren, leiden tot een bepaalde daad of een bepaalde serie van daden. Het samenvatten van een groot aantal van deze daden maakt het dus mogelijk om inderdaad een voorspelling te geven van het lot van het individu, maar dit is gebaseerd op het feit dat de geestestoestand waarin het individu verkeert absoluut gehandhaafd blijft. En u zult zelf heel goed begrijpen dat juist bij een éénling heel vaak deze instelling door omstandigheden kan veranderen, omstandigheden die van ons standpunt uit gezien, secundair schenen te zijn maar die blijkbaar in het leven van de persoon zelf een primaire invloed krijgen en daardoor een totale verandering van denken en daarmee van gedrag tot stand brengen. Hier is dus een voorbehoud zeer zeker nodig, ook al kunnen we natuurlijk een algemene stroming vaststellen.

Verder hebben wij te maken in het individu met die trekken die zuiver stoffelijk zijn, maar die toch mede bepalend zijn voor het karakter en dus voor de daden die gesteld worden. Het karakter van de mens wordt n.l. voor een groot deel bepaald door, laten we zeggen temperaments-verhoudingen, medisch gezien dus van interne secreties. En als resultaat kunnen wij zeggen dat, wanneer er een ongeval b.v. of een ziekte, deze secreties hun onderlinge samenhang tijdelijk of voor goed wijzigen, in deze periode ook een wijziging van gedrag plaatsvindt, zelfs indien diezelfde gedachtengang wordt gehandhaafd. Zo is het voor een individu dus mogelijk om een toekomst te voorspellen maar onder voorbehoud, tenzij wij in het absolute zouden kunnen grijpen waar natuurlijk alle dingen bekend zijn, omdat het totaal van alle omstandigheden bekend zijn, dus het totaal van alle gevolgen die voortkomen uit de bestaande omstandigheden. Maar dat is voor de meesten van ons niet bereikbaar. En als zodanig zijn wij onderhevig aan zeer zware, beperkingen waar het het individu aangaat.

Waar wij met een massa te doen krijgen echter, is het gemakkelijker, omdat een grote massa een traagheidsverschijnsel heeft, een traagheidsmoment waardoor zelfs een verandering van gedachtengang bij vele enkelingen toch niet een totale verandering van daden tot stand brengt. Als zodanig zijn gebeurtenissen in het algeheel gezien, betrekkelijk eenvoudig op te vangen en met betrekkelijk grote zekerheid te voorspellen. Die voorspelling die kan niet gedaan worden over, laten we zeggen 1000 of 2000

jaar, maar binnen een periode die ik zou willen stellen op ongeveer 320 jaar, is het inderdaad een mogelijkheid en wel omdat, gezien de verhoudingen die wij kennen, aan te nemen is dat de totale houding van een massa niet verandert binnen deze periode. De beginverschijnselen die nu optreden zijn bepalend voor het verder ontwikkelen; wij weten dat het toppunt, een hoogtepunt wordt bereikt, waarna een verval van deze denkbeelden en gedachten weer plaatsvindt en dus weer een geleidelijke verandering is aan te nemen. De grootste nauwkerigheid ligt natuurlijk in de nabije toekomst en wordt over het algemeen bereikt binnen een periode van ongeveer 7 jaar. Maar hier is het wel zeer makkelijk mogelijk om een groot aantal voorspellingen te doen en ik zal u ook vertellen waarom. Per slot van: rekening worden wel veel handelingen gesteld door personen - denkt u b.v. aan een regeringshoofd, denkt u aan een geleerde - maar deze daden worden over het algemeen geleid door de wensen en de behoeften van de massa en zijn daaraan aangepast. Als resultaat kunnen wij dus uit de totale gedachtenstrevingen van de massa bepalen wat ook de enkeling zal doen t.o.v. deze massa, maar niet hoe hij zich persoonlijk ontwikkelen zal en vooral op de lange duur zeer moeilijk hoe zijn persoonlijke verhouding t.o.v. de opgedwongen omstandigheden zal zijn.

Vraag: Mag ik daar iets aan vastknopen? Antwoord: Ja natuurlijk.

U hebt daarjuist een getal genoemd van ongeveer 320 jaar. Nu heb ik het volgende wel eens gehoord: dat de handelingen van een groep mensen in een bepaalde tijd van de aard-ontwikkeling, niet alleen maar afhangt van de mensen zelf, doch ook van wezens die leidend ingrijpen in de aarde-ontwikkeling waardoor zij in een bepaalde tijd een zekere taak zouden hebben op de wereld en daar wordt dan gezegd dat in mensheidsleven dus ingrijpen o.a. aardsengelen die elkaar afwisselen en waarvan de regeringstijd laten we zeggen invloedstijd ongeveer 350 jaar is.

Antwoord: Maar dat is niet helemaal juist, want in dat geval zou u moeten spreken over 3 perioden van 722 jaar en een totale regeringsperiode van 2166 jaar; dan zou u gelijk hebben want dan heeft u inderdaad te maken met een machtsverhouding en deze machtsverhoudingen kunnen weer geïdentificeerd worden met sterrebeelden. Zij zijn als het ware plaatsen in het Al waar gedurende deze tijd de aarde vertoeft en zij gaat zo'n invloedssfeer binnen en verlaat dat weer. Deze perioden die worden dan weer in een totaliteit van 10 samen geteld en dan krijgen wij daaruit weer een totale periode, een totale cyclus, in welke cyclus dan dus alle verschijningsvormen van de mens sociaal gezien aan de beurt zijn gekomen. Wij kennen de normale kleine cyclus waarbij wij zien dat, uitgaande van de boer, de koopman in opkomst geraakt. In de tussen-periode regeert dan over het algemeen de krijgsmanstand, dus zuiver praktisch gezien is de opvolging dan de boer, krijgsman, handelsman en vandaar priester.

Uit het priesterdom treedt dan over het algemeen naar voren een cynisme, het is heel eigenaardig, we zien dat praktisch uit elk geloof geboren worden en deze cynische levenshouding leidt tot een verval van de bestaande maatschappij en sociale verhoudingen waardoor uiteindelijk een terugval weer op de boerenstand plaatsvindt, die nu als producent van het benodigde voedsel belangrijker is dan elke andere stand en daardoor het meeste te zeggen krijgt. Dit is de kleine cyclus. Wanneer deze cyclus zich enkele malen herhaald heeft dan ontdekken we bovendien dat in elk van deze perioden één der standen tot de uitblinkers behoort. Dus er is een periode die hoofdzakelijk militaire genieën naar voren brengt, maar er zijn ook genieën die speciaal aan de boerenstand gebonden zijn d.w.z. die zijn zeer gebonden aan hun eigen land en bodem en tonen zeer weinig belangstelling voor de wereld als zodanig. Wij krijgen dan dus beperkte levensbeschouwingen, filosofieën die inderdaad afhankelijk zijn van de levensomstandigheden van de persoon zelf en niet uitrijpen naar het universele. Bij de krijgsmanstand krijgen we dan een ontwikkeling van geweldstheorieën, dictatoriaal optreden, oligarchieën en autonome regeringen die geregeerd worden dan in naam of in wezen door kleine groepen of enkele persoonlijkheden die steunen op militair geweld.

En uit de aria van de koopman zien we dat langzamerhand kapitaalsmachten optreden en dat uiteindelijk de regerende factor van zijn aria de crediet-mogelijkheid en dat het genie in deze tijd dat op de voorgrond treedt, is degenen die dus met de mogelijkheid van crediet kan werken. De filosofieën in deze tijd ontstaan, zijn over het algemeen wereldomvattend en zelfs veelal universeel. Dan krijgen we verder de priesterstand. Bij de priesterstand zien we dan een verenging van het bewustzijn weer, het wegvallen van een aantal erkende waarheden waarvoor dan enkele bijzonder scherp worden belicht, een beheersing van de massa die tot onwetendheid en veelal tot bijgeloof verval, totdat enkelingen tot ongeloof vervallen; uit dit ongeloof wordt dan geboren een reformatie, uit de reformatie over het algemeen een revolutie tegen het godsdienstig principe dat bestaat, wij zien het optreden van nieuwe profeten, een totale begripsverwarring. Uit deze totale begripsverwarring wordt dan weder geboren een levenshouding van:

geniet vandaag want morgen kunt ge dood zijn en wat ze vertellen is toch allemaal maar larieloek. Begrijpt U? En daaruit krijgen we dan het verval van de maatschappij en in deze tijd zijn de genieën over het algemeen lieden die binnen de beperking van een godsdienstige beschouwing, kunnen komen tot een universele filosofie die, aangepast aan de godsdienstige dogma's, toch de mogelijkheid biedt te komen tot een bewustwording die reikt buiten de grenzen van een beperkt geloof. Nou ik geloof dat ik u daarmee voldoende heb gezegd eigenlijk, of niet?

Vraag: Mag ik u nog wat vragen? U sprak daarnet over 2166 jaar. We hebben gehad vis-sen-tijdperk 2166 jaar.... Nu zijn we in de Waterman geesten-broederschap, wat krijgen we hierna. Steenbok? Wat zal de hoofdeigenschap daarvan zijn?

Antwoord: Nu, de hoofdeigenschap van die periode zal wel zijn een totale afbraak van de broederschapsverhouding die voorop staat voor het aquariustijdperk en daarmee een terugkeer tot een, ik zou haast zeggen een fetisjisme, de verval van de werkelijke waarden en teruggrijpen naar het primitieve en het verbreken van internationale banden en een poging van enkele groepen om weer gezag over het geheel uit te oefenen, ongeacht het belang van het geheel. Och, dat zult u toch niet meemaken, waarom zoudt U zich daar nu bezorgd over maken?

Vraag: De vragensteller merkt iets op dat niet geheel kan worden verstaan.

Antwoord: Nu ja, als u het van boven ziet dan ziet u ook dat er weer wat op volgt dat een beetje beter is.

Vraag: Zou u ons een definitie kunnen geven over het onderbewuste en het onderbewustzijn?

Antwoord: Het onbewuste is al datgene dat niet tot het bewustzijn doordringt en omvat dus de totale levensgebieden, inbegrepen ziel of levenskracht, geest of bewustzijn en het denkvermogen dat ligt beneden de normale bewustzijnsdrempel. Het onderbewustzijn daarentegen kan worden gedefinieerd als zijnde de totaliteit van ontvangen impressies die een zo weinig sterke indruk hebben gemaakt op de persoon zelf dat zij door een te kleine, hoe moet ik dat zeggen? Laten we zeggen te kleine energie, niet tot het waakbewustzijn doordringen tenzij onder bijzondere omstandigheden en slechts dan tot uiting kunnen komen wanneer de bewustzijnsdrempel zoveel verhoogd wordt dat de persoon de beschikking krijgt over het totaliteitsjaar van zijn herinnering. Ik geloof dat ik zo het verschil voldoende heb weergegeven.

Vraag: Als in de andere wereld de intelligenties het met elkaar eens zijn of men dan de kans zou lopen wanneer dezelfde vraag aan een ander zou worden gesteld, men ook een ander antwoord zou krijgen.

Antwoord: Nou dat is zeer zeker het geval, natuurlijk. Per slot van rekening, u bent het hier ook niet allemaal met elkaar eens en nu werkt u in groepen die het gedeeltelijk of geheel met elkaar eens zijn. Ik durf wel te zeggen dat de werkelijke levensbeschouwing van ons allen, die misschien nog niet beschouwd kunnen worden als werkelijk verlichte geesten, maar toch als naar het licht strevende geesten, dat die ongeveer gelijk is, maar gezien persoonlijke aard, persoonlijke beschouwing, eigen bewustwording, eigen kennis, zijn natuurlijk onze opvattingen verschillend en het zou u zelfs in een groep als deze kunnen gebeuren dat u bij het aanroeren van een probleem van de één een beschouwing krijgt die gebaseerd is op feiten die in uw tijd wel 60 tot 100 jaar geleden liggen en dat een ander U misschien verrast met het modernste van het moderne. Die mogelijkheid heeft u altijd, u hebt een persoonlijke mening. Wij trachten dit te corrigeren door onze totale kennis als het ware ter beschikking te stellen en zo tot samenwerking te komen, tot een ietwat redelijker weergave van de feiten. Maar dat wil natuurlijk helemaal niet zeggen dat we het in alle dingen precies met elkaar eens zijn.

Wij kennen dan ook in onze wereld een groepering en zo kunnen wij b.v. een grote orde, zo noemen wij dat dan, een grote gemeenschap die naar hetzelfde streeft maar die over de wijze waarop dit streven bereikt moet worden toch ook weer verschillende meningen heeft en splitst in een aantal onder-afdelingen; wij zijn een soort onder-afdeling in deze groepering en wij onderscheiden ons nog weer van andere groepen die buiten deze overkoepelende groep staan, doordat uiteindelijk onze principes toch weer alle - terugvoeren op de Christusweg en wij komen tot een aanvaarding van Christus als de werkelijke gids, terwijl er anderen zijn die zich eerder op het boet-principe toeleggen, op de principes van Gautama Boeddha zelfs. Er zijn weer anderen die weer andere profeten volgen, sommigen staan magie voor, waar wij b.v. tegenstanders van zijn etc. Wij zijn een groepering en wij noemen ons over het algemeen de Orde der Verdraagzamen, symboliseren ons zelf door een ster en deze ster kan worden gezien als een vijfpuntige ster, staande met nog twee punten op de aarde, met één punt omhoog strevend, terwijl twee punten liggen in het geestelijk vlak en waarachter als het ware moet staan een kruis. Dit zou de werkelijke

symbolisering zijn. Om de eenvoudigheidswille gaan wij er echter meestal toe over om deze ster, wanneer wij haar aan de aarde voorstellen, alleen te voorzien van een inscriptie die de verkorting is van de aanduiding die wij voor ons zelf gebruiken.

Vraag: Mag ik ook vragen hoe die ster geplaatst wordt op het kruis, is dit niet op het middenpunt?
 Antwoord: Neen, de ster is zodanig geconstrueerd dat het laagste punt van het kruis rust op het punt dat omhoogstrevend staat tussen beide laagste punten, dus de beide opgaande lijnen komen op een snijpunt en daar staat de voet van het kruis, waarbij het kruis dan zich verheft tot boven het middel en de zijlijnen van het kruis, dus de zijbalken van het kruis iets te liggen komen boven de oorspronkelijke lijn van de beide horizontaal liggende punten, terwijl de top van het kruis wel weer gelijk komt met de bovenste, met de opwaarts strevende punten. Aldus symboliserende dat de christusweg door ons gevolgd wordt, een totaal-resultaat aan ons zelf door ons nog niet bereikt werd, dat wij hopen dit te bereiken, maar dat het punt van hoogste geestelijke kennis dat wij aanvaarden en dat wij toestreven, inderdaad gelijk is aan het hoogste punt van het kruis d.w.z. het begrijpen van het offer en het aanvaarden van het offer. Dat is een noodzakelijkheid.

Vraag: Ik wilde graag iets vragen over atomen. Wij zijn op het ogenblik in een tijd dat we zelfs in staat zijn om atomen te maken die wij voordien nog niet kenden. Zou u ons kunnen zeggen of er ergens anders in het heelal ook nog atomen komen die wij totaal niet kennen, of het stabiel is of iets dergelijks? Zou u daar nog een uiteenzetting van kunnen geven? : Als u misschien even wilt wachten?: Ja, met alle genoegen, als ik u daar een plezier mee kan doen. : Ik dank U. (Er moest een nieuwe rol worden opgezet).

Antwoord: Dus het onderwerp atomen en atoom-structuur. Het atoom wordt bepaald, zoals u weet door de onderlinge veldverhoudingen waarin bepaalde geladen, dus eigen veld bezittende kern delen een aantal eigen veld bezittende, maar tegen gerichte delen buiten deze kern in bepaalde banen dwingen. Het is begrijpelijk dat de atoom-structuur van de verschillende grondstoffen dus geheel verschillende kan zijn. Als resultaat kan een stof bestaan volkomen overeenkomend met ijzer, bestaat er ook inderdaad in het AL, kunt u er bijvoegen, die atoomgewicht heeft wat voor uw praktisch onbekend is, dat ligt n.l. ongeveer op 350 maar deze stof heeft onder bepaalde omstandigheden, vooral onder invloed van cosmische straling, de eigenaardigheid dat ze zeer snel vervalft en dan uiteindelijk neerslaat in een combinatie van twee stoffen dus zichzelf ontbindt. Toch kunnen wij spreken van één atoom maar dit atoom splitst zich door eigen werking. Dat bestaat dus. Overigens is het niet 20 verwonderlijk want als wij in uw eigen aards-beperkingen het atoom nagaan dan komen wij tot de conclusie dat elk z.g. element een groot aantal variaties van atoom-stabiliteit en zelfs atoomgewicht voorkomen. Deze gewichtsverschillen zijn over het algemeen gering, daar zij worden veroorzaakt door de aanwezigheid van b.v. een enkel protonmeer een enkel anti-neutronmeer, maar toch zijn zij voldoende om een totaal verschillende waarde te geven aan het atoom als zodanig. De aard van de stof blijft volkomen gelijk, met dit verschil dat sommige van deze delen een stralingsintensiteit hebben, dus een langzaam maar stabiel verval vertonen, waarbij zij komen tot een uitwisseling steeds van delen met de buitenwereld, dus vrij electron wordt ingevangen, eigen electron wordt afgestoten, terwijl in andere gevallen blijkt dat een zeer homogeen geheel is bereikt waarbij praktisch geen evenwichts verstoringen meer voorkomen. In de ruimte bestaan stromingen en stralingen b.v. van uw zon uitgaande en dat zult u nog wel ontdekken wanneer U eenmaal buiten de beschermende ring van aard-atmosfeer gekomen, te maken krijgt met de directe straling en stroming in het AI; dan zult U tot de conclusie komen dat hier buitengewoon intense stralingen zijn, die zelfs atoomstructuren doen veranderen en het eigenaardige is, dat hierbij veelal niet de aard van de stof d.w.z. de chemische definitie van de stof verandert, maar wel het atoomgewicht en vooral ook de atoom-stabiliteit. Is dat voldoende?

Vraag: Ja, min of meer wel. Ik wilde alleen nog vragen, komen er in het heelal, buiten de atomen die wij kennen, ook nog totaal verschillende voor? U noemde zonet al zo iets als een soort ijzer met atoomgewicht van 350. Hebt u nog een min of meer concreet voorbeeld?

Antwoord: Een min of meer concreet voorbeeld, ja. Dat is dus inderdaad een bestaand iets en ik mag daarbij opmerken dat buiten uw eigen melkwegstelsel en verschillende van de sterrenniveaus die nog grotere activiteit vertonen, zelfs nog geheel andere structuren voorkomen en zelfs elementen bestaande die u zelfs niet kent. Maar over het algemeen kunnen wij zeggen dat binnen het melkwegstelsel de verschillende geaardheden der stof meer gelegen zijn in moleculair-structuur, de omwentelingssnelheid van de molecule, de eigen activiteit en bindingskracht van het molecule, dan dat zij direct in atomair verband moeten worden gezocht, dus dat de onderlinge binding der atomen meer van invloed is dan de binding binnen het atoom zelf. En wij kunnen dan inderdaad zeggen dat alle stoffen en stofaarden in aanmerking

genomen, ongeveer 180 verschillende elementen werkelijk bestaan binnen in uw stelsel. U weet zelf, u hebt al verschillende van die stoffen gevonden en wanneer wij in de zon b.v. gaan zien, dan vinden wij daar o.a. een stof die bij u niet benaamd is en die een atoomgewicht heeft van 257. Ik vermoed dat men deze stof op aarde binnenkort wel zal produceren; zij is het resultaat van een ontzaglijk interne werking waarbij die stoffen die uitgestoten worden en ook nu en dan zichtbaar worden, een zodanig bombardement van versnelde kleinste delen ondergaan dat zij komen tot structuurverandering en een vergroting van het eigen gewicht. De vervalsnelheid van deze delen en hun stabiliteit is betrekkelijk groot. Zij vervallen dus wel snel; zij geven hun energie snel af en veranderen van aard, aan de andere kant echter hebben zij een stabiele kern, waardoor de eigen aard van de stof inderdaad wordt gehandhaafd en dit is één van de redenen dat uw zon een voortdurend veld produceert dat sterk genoeg is om alle planeten gebonden te houden en dat zij in staat is de grote massa uit de ruimte op haar toevliedende stofdelen regelmatig te verwerken en zelfs ten dele weer af te stoten.

Vraag: Zou U ons iets kunnen vertellen over de sprekende honden en paarden? Het is mij bekend dat in Duitsland zulke dieren aanwezig waren. Ik heb zelf een keer zo'n hond meegemaakt die, nadat hij het menselijk alfabet had geleerd, z'n gedachten kon weergeven. Professor Max Müller van München die heeft onderzoekingen vastgesteld en die heeft vastgesteld dat deze dieren zelfstandig kunnen denken. Nu is het mij bekend dat Rodolf Steiner daar anders over denkt. Hij spreekt hier over een geestelijk contact dat het dier heeft met de mens. Zou u ons daar iets naders van kunnen vertellen?

Antwoord: Ik geloof dat uit het feit dat het dier zichzelf weet te handhaven in een wereld die voor een groot gedeelte het dier vijandig is, op zichzelf al een bewijs is dat een zeker denken en zelfs een rationeel denken voor het dier mogelijk moet zijn, binnen de begrenzing van eigen bestaan. Een denken van het dier is dus inderdaad een waarheid en een zelfstandig denken. Bij het dier merken wij over het algemeen wel dit op, dat vooral bij niet-huisdieren een betrekkelijk gering geheugen bestaat voor omstandigheden die zich niet vaak herhalen. Aan de andere kant een zeer grote intuïtie of een instinct zoals U dat misschien wilt noemen, waardoor een aantal natuurlijke handelingen erfelijk zijn vastgelegd en automatisch worden bedreven. Deze zijn echter automatismen en kunnen nooit worden gerekend te zijn een deel van het denkend handelen van het dier. Het dier zelf denkt inderdaad en naar gelang het dier meer in contact komt met de mens, zal een aantal van deze menselijke reacties overnemen.

Dit is helemaal niet zo wonderlijk want probeert u eens een hond en een kat samen op te voeden, dan zult u ontdekken dat de hond kattengewoonten aan gaat nemen terwijl de kat in zijn gedrag vaak op een hond gaat lijken. Dat kunt U zelf constateren bij dierenliefhebbers die jonge dieren gelijk opgevoed hebben en u kunt die dieren dan stellen naast normale exemplaren die altijd binnen hun soort of alleen hebben geleefd. Het dier dat zeer intens met de mens in contact komt regelt zich naar de mens, wordt als het ware gedwongen zich aan te passen aan de mens en zal dus ook de capaciteiten die ter beschikking staan, gaan gebruiken op de wijze die hij van de mens ziet. Dit is een vereenzelvigingsdrang die in elk dier leeft t.o.v. het hoger staande. Dat kennen wij ook bij mensen die komen tot het na-apen van personen die zij verheerlijken.

Een dier dat genegenheid heeft voor de mens komt tot imitatie van deze mens en leert daardoor een aantal van de reacties van deze mens begrijpen. Binnen zijn eigen beperkte wereld is het dan ook in staat de reacties t.o.v. het eigen leven uit te werken en te verweken waardoor het huisdier over het algemeen een gecompliceerd denken gaat vertonen ten opzichte van het in het wild levende dier. Dit wil niet zeggen dat alle conclusies juist zijn, maar dit wil wel zeggen dat een groter inzicht in verschillende oorzakelijkheden wordt verworven en dat meningen kunnen worden uitgedrukt, zelfs op de wijze waarop mensen dit zouden doen, mits men in staat is het dier te leren zijn stembanden zodanig te gebruiken dat een op de menselijke taal gelijkend geluid wordt geproduceerd. U moet echter niet denken aan woordbetekenissen in dit geval, maar het is alleen een associatie van begrippen met bepaalde klanken, iets wat ook in de eigen taal van het dier n.l. zijn gebaar plus geluid tot uiting komt. Degeen die het dier nader kent zal weten dat ook het dier, dat niet spreken geleerd heeft, er een bepaalde gebaren-rythmiek op na houdt die, in verband met het geluid dat ook voor variatie vatbaar is, inderdaad binnen de beperkte wereld van het dier de totaliteit van de voorkomende gebeurtenissen omschrijft. Het dier denkt dus inderdaad, maar het is in het denken zeer beperkt, daar het niet zoals de mens, in staat is om abstract te denken. Een abstract denken, u hadt het over paarden, zou men veronderstellen, wanneer een paard in staat blijkt om wiskundige problemen in zich op te nemen, ik mag echter hier opmerken dat dit niet door redenering gebeurt maar door intuïtie voor getallenrythmiek, die in de totale rekenkunde naar voren komt en die zeer zeker ook zelfs

bij de mens aanwezig is, ik meen zelfs dat zij bij sommige z.g. snelrekenaars en rekenkunstenaars gebruikt wordt. Heb ik hiermede hiermede voldoende beantwoord?

Vraag: Ik heb juist gehoord dat honden ook breukrekeningen oplossen en worteltrekken.

Antwoord: Voor de hond acht ik deze mogelijkheid niet zo groot als voor een paard, omdat het paard door zijn wereldbeeld, komt tot het rekenen, laten we zeggen, in vlakken, een eigenaardigheid die trouwens meer dieren vertonen en die afhankelijk zijn van het gezichtsvermogen; zij zien dus de wereld meer als een plat vlak dan driedimensionaal. Nu ziet de hond meer drie- dimensionaal dan het paard en zal dus het oplossen van een probleem, een rekenkundig probleem dat twee factoren inhoudt, enige moeilijkheden bieden, maar met geduld en met training zou men misschien ook dit kunnen overwinnen, waarbij ik overigens ook de aandacht wil vestigen op het feit dat in deze veel dressuur is en niet natuur, om een Duits gezegde aan te halen.

Vraag: Er is in het begin van de eeuw in Mannheim een boek verschenen dat heet; Meine Hunde en deze mevrouw, een verlamde vrouw die heel veel tijd kon besteden aan naar hond, schrijft dat die hond, beginnende met kleine opgaven, die die hond voor de kinderen deed voor de schoolopgave, er toe kwam heel moeilijke mathematische opgaven op te lossen die alleen nog wiskunde-professoren konden controleren. Ik heb de indruk gekregen dat dat niet gelogen is want er zijn professoren van de universiteit Heidelberg aanwezig geweest om dat te controleren.

Antwoord: Ik heb de mogelijkheid dan ook niet ontkend, ik heb alleen gewezen op het feit dat veel van datgene dat op een dergelijke wijze wordt aangeboden, niet berust op het rekenkundig vermogen van de dieren zelf, maar op een dressuur. Ik kan u overigens wel vertellen dat, wanneer een dier eenmaal rekenen geleerd heeft en daarbij de eenvoudige bewerkingen zoals vermenigvuldigen, machtsverheffen, optellen kent, het automatisch ook de tegengestelde bewerking daarvan kent, daar deze liggen in de rytmiek van het getal, iets dat ik zoeven reeds heb aangehaald toen ik sprak over het rekenende paard. : Ja. zo is het goed, dank U wel.

Wie volgt vrienden?

Vraag: U sprak zoeven over de omwentelingsnelheid van een molecuul. Wat bedoelde U daarmee?

Antwoord: Ik bedoelde daarmee dit: dat in het molecuul, dus laten we zeggen in een samen gestelde molecuul b.v. de onderlinge delen niet vast liggen maar t.o.v. elkaar een zekere roterende beweging uitvoeren, die ongeveer identiek is met die werkelijk bepaalde zonnestelsels t.o.v. elkaar uitvoeren.

Vraag: Ja, dat is mij bekend maar U sprak van de omwentelingsnelheid van het molecuul.

Antwoord: Aha, dan wil ik U hierop wijzen, dat naar gelang de aard van de stof en dus de onderlinge veldwerking van molecuul op molecuul, deze interne werking afgeremd kan worden en omgezet in een uitwendige werking. Deze uitwendige werking waarbij dus het hele molecuul een zekere rotatie vertoont, komt voor in veel chemische formules maar minder veel in vaste stoffen. Maar vooral in chemische oplossingen zien we dit zeer vaak en één van de oplossingen waarin dit zeer zeker voorkomt is een U heel bekende n.l. de oplossing van natriumzouten in water.

Maar zullen dus de moleculen in beweging zijn?

Inderdaad, moleculen zijn in beweging, alles is in beweging en ik meen ook zelfs dat ook deze moleculaire beweging reeds lang geconstateerd en bekend was, want berust niet o.a. het nieuwe proces van vervaardiging van magneten, ontvangantennes; hoe heet dat andere allemaal? ja kom, het is een medisch apparaat... nu ja, kortom alles wat bestemd is, hetzij met trillingen, vooral hoogfrequente- trillingen, hetzij met elektrische stromingen te werken, dat men er toe komt om hiervoor een andere samenstelling te bezigen dan het normale metaal. Dit is alleen het resultaat van het feit dat men door deze kunstmatige vermenging als het ware, deze onderlinge beweging der moleculen kan tegengaan en daarmee een veel gunstiger effect krijgt.

Vraag: Zouden ze dat al bewust gedaan hebben of

Antwoord: Nu ik weet niet of dit bewust is gebeurd maar ik meen dat het in vele laboratoria althans gebruikt wordt dit principe. En ik meen zelfs vast te kunnen stellen dat bij bepaalde kunststoffen die op het ogenblik vervaardigd worden, hoofdzakelijk nog voor militaire doeleinden - is gebruikelijk op de wereld, niet waar? begin al het nieuws eerst militair te beproeven, dan weet u zeker als de burger het krijgt dat het bruikbaar is - maar dat zij dit dus reeds op het ogenblik toepassen, ook bij stoffen die een heel eigenaardige samenhang vertonen die n.l. voor het menselijk lichaam ontzettend gevoelig zijn en die reageren op

temperatuursveranderingen van het menselijk lichaam. Daarmee verandert de eigen dichtheidsverhouding en daardoor komt een weefsel tot stand dat als het ware reageert als een thermostaat op de lichaamswarmte en daardoor een stabiele lichaamswarmte binnen de kleding garandeert, zelfs bij zeer lichte bekleding, dus niet in meer lagen. Dit is zeer opmerkelijk, maar ook dit berust op hetzelfde en dat is ook weer begrijpelijk want uw lichaamswerking betekent activering van de kleine delen, ook van de moleculaire delen dus, van elke stof, en deze activering betekent het opslurpen van energie die in eigen veld weer tot uiting wordt gebrachte daarbij krijgen we het bekende uitzetten, het uitzetten bij warmte berust uiteindelijk daarop. Het opnemen van energie die in het moleculaire veld weer tot uiting komt, daardoor een verhoging van de onderlinge bewegelijkheid der moleculen.

Vraag: Dus dat ziet u electrisch, omdat het over velden gaat.

Antwoord: Nou, mag ik zeggen; ik zie het magnetisch?

Reactie: Ja, dat mag u zeggen, dat is hetzelfde.

Antwoord: Het is niet precies hetzelfde, omdat electriciteit, zoals die gebruikt wordt, uiteindelijk is een verplaatsing van delen van een maximum naar een minimum punt, terwijl magnetisme is het uitwerpen van een aantal kleinste delen in een vaste baan, die gerekend kan worden te zijn iets dat behoort tot het eigen wezen der stof. Nog wel een klein verschil! Wij kunnen wel zeggen dat deze werking geactiveerd kan worden door de voortdurende stootwisseling die optreedt wanneer electrische energie gevoerd wordt door bepaalde stoffen.

Vraag: Houdt U, vanuit uw wereld, deze technische vooruitgang van menselijk kennen zo nauwkeurig bij?

Antwoord: Wij proberen althans het te doen, ofschoon ik toe moet geven dat we vaak falen. Ik mag dat wel aanvullen. Het is heel begrijpelijk want dergelijke ideeën worden over het algemeen geboren, niet in een periode van grote activiteit, maar ze worden geboren tijdens een periode van rust, van inkeer tot het eigen wezen, waarbij een groot gedeelte van de processen die dan vaak in het onbewuste zich afspelen, uiteindelijk voldoende psychische factoren bevatten om het denkbeeld als zodanig te overzien, zij het dan ook dat de voorstelling van deze verhoudingen voor ons nog wel eens moeilijk is. Er zijn er bij ons die zich speciaal bezig houden met ontwikkelingen op bepaald gebied. Wij kennen b.v. verschillende die zich bezig houden vooral met muziek, met dichtkunst; we kennen er ook die zich met verschillende takken van wetenschap bezig houden, die zich met genezing bezig houden, vaak zelfs actief optreden, indien ze in staat zijn om een tussenpersoon te vinden die daarvoor geschikt is etc. Dat is heel begrijpelijk. Wij zijn nog niet zover van de wereld af, dat die wereld ons niet interesseert.

U bent voor ons een bevestiging of een aanvulling van het eigen weten en maakt het ons daardoor mogelijk ons begripsvermogen zelfs in deze toestand nog aanmerkelijk te verrijken.

Vraag: Dus m.a.w. datgene wat U op aarde geleerd heeft, dat heeft U nog allemaal in uw bewustzijn?

Antwoord: Al datgene wat behoort heeft tot de werkelijke interessesfeer, ja dat blijft behouden, maar het kan b.v. zijn dat wij een werkzaamheid verricht hebben op de aarde die wij met tegenzin verricht hebben; het eigenaardige is dan vaak dat zij in de beginperiode na de overgang ons tot dwangbeeld wordt, daarna volledig wordt algeschud en ook de herinnering aan deze bezigheid en de daarmee gepaard gaande waarden en wetenschap voor ons geheel verloren gaat.

Opmerking: Goddank. Er wordt gelachen.

Antwoord: Inderdaad voor menigeen moet het een opluchting zijn.

Vraag: U beschikt nu over een heel groot weten en over een heel hoge ontwikkeling. Als u nu event. weer zoudt op aarde incarneren, wat krijgt dan die tweede van u? Zou u daar op aarde weer over kunnen beschikken of moet u net zo uitzweven, van voren af beginnen met taal leren enz. Ik kan dat niet zo goed begrijpen.

Antwoord: Nou allereerst; de taalproef is heel gemakkelijk op te lossen en n.l. de eenvoudigste oplossing daarvan, ofschoon ik toegeef dat het in sommige gevallen toch ook wel weer bezwaar met zich meebrengt, is het afdrukken van gedachtenbeelden waarbij wij dus een beeld afdrukken op de gedachtencentra en dwingen tot een omvorming te komen; dat is dus een gebruikmaking van de verschillende centra van de hersenen en dan kan ik uitzenden "grasveld" en dan is het heel goed mogelijk dat het medium zegt: gazon of weide. Maar dat hoeft niet zo belangrijk te zijn een uiteenzetting en daarmee van het taalprobleem weg;

ik kan n.l. denken in beelden en lezen in woorden van de taal die we van het medium weergegeven krijgen. Ik ben dus gebonden aan de taal van het medium, wat over het algemeen toch nog wel het geval is, dat wij n.l. zeer veel moeite hebben wanneer we uit klankenherinneringen woorden op moeten bouwen. Dus we kunnen op die manier de taalmoelijkheid overwinnen en als zodanig behoeven we dus niet te zeggen dat we opnieuw talen moeten gaan studeren,

Opmerking: Er wordt geïnterrumpeerd. Niet te verstaan.

Antwoord: Ja, ik weet wat U bedoeld maar ik ga nog verder, ik ben nog niet klaar. Maar ik bedoel u haalde nu juist de talen aan; daar zei u nu juist het enige punt dat u eigenlijk niet had mogen noemen en daarom behandel ik dat eerst even. U zegt: ons enorme weten. Dan mag ik u er eerst wel op attent maken dat dat vele weten van ons over het algemeen niet het weten is van één persoon maar uit delen van de wetenschap van een groot aantal personen, waarbij het totaal van deze gezamenlijke wetenschap door één persoon wordt geuit. Dat is heel wat anders. Ten tweede dat deze wetenschap van ons over het algemeen niet praktisch is, dus zuiver theoretisch blijft en dat deze dus bij een reïncarnatie b.v. wel onbewust aanwezig kan blijven, maar het aan de oppervlakte komen daarvan zeer afhankelijk is van, allereerst de lichamelijke gesteldheid, dus de lichamelijke omstandigheden, en dan van het in contact komen met het gebied zelf. Aangenomen u bent buitengewoon muzikaal ontwikkeld aan onze kant, u heeft zich altijd voor muziek geïnteresseerd; u reïncarneert in een wezen waarin lichamenlijk geen maatgevoel aanwezig is, dan zou nooit deze muzikale begaving van u tot uiting komen, terwijl u zich nooit voor muziek heeft geïnteresseerd en u een lichaam treft dat buitengewoon gevoelig is voor toonverschillen, dat buitengewoon gevoelig is voor maatvariaties en dergelijke en u komt tot een zeer goede weergave, een zeer goede muzikale prestatie, zelfs een compositorische prestatie, maar heeft u nu ook nog deze geestelijke kracht daarachter, dan komt U tot een bezielde, een geïnspireerde interpretatie of compositie. Dus alleen onder omstandigheden komt dit naar voren. Eigenlijk maar goed ook; stelt u voor een wereld van louter genieën. Wat zou dat een waanzin worden niet waar? Het is juist het verschil dat tussen de mensen bestaat en het mogelijk maakt uit de menselijke samenleving te leren. Op het ogenblik dat U allemaal gelijk-hoogstaande en gelijk-volwaardig bent, zijn de verschillen de wereld uit en is het nut van het leven voor de geest voorbij. Vindt u dat misschien een beetje kort? Neen, ik zou zeggen het is volkomen begrijpelijk.

Vraag: Ik wilde hier nog een vraag aan vastknopen. Wij weten over het algemeen heel weinig van of we hier al eens op aarde geweest zijn. Maar als wij nu eenmaal aan de andere zijde zijn, is het dan nog. (een deel uitgewist)

Antwoord: Ik neem nu maar een voorbeeld, dat u als Romeins soldaat de brand van Rome heeft meegemaakt, niet waar? waar de veel gesmade Nero viool gespeeld moet hebben, ofschoon er nog geen viool bestond, en dit heeft een zeer sterke indruk op u gemaakt. Wanneer u aan onze kant komt, zult u zich deze feiten inderdaad herinneren. Dus het geldt precies hetzelfde als voor dit leven, alle waarden die emotioneel van zo'n groot belang waren dat ze aan uw geestelijke vorming hebben meegewerkt, of zelfs een keerpunt voor uw geesteshouding zijn geweest, blijven vastgelegd in uw geestelijk wezen en als zodanig kunt u dan ook deze feiten reconstrueren, ofschoon het niet altijd mogelijk is tot een directe tijdsbepaling te komen.

Nu vrienden, Zijn we uitgevraagd voor vandaag? Dan ga ik het woord nog even overgeven aan een collega van mij hoor. Een collega die er nog al eens graag bij is.

Opmerking: O juist, dan weet ik het al.

BIEDEN

Goeden avond vrienden.

Nou, daar gaan we dan. Ik zei bieden. En de eerste vraag die gesteld werd over bieden, wat bedoeld u eigenlijk met bieden? Dat is nu juist het eigenaardige; bieden is een woord dat in heel veel combinaties voorkomt. Je kunt iemand ontbieden om hem te verbieden te bieden op iets dat verboden is, niet waar? Maar je kunt ook een verbod verbieden, waarop het verbod wordt opgeheven. Je kunt al biedende, komen tot de situatie waarbij je zelf niet weet waar je aan toe bent. En laten we nu eens stellen dat die verschillende waarden van dat woordje "bieden" door elkaar gingen. Er zijn mensen die spreken over "loven en bieden" maar ze verbieden het vaak te loven, of ze bieden vaak veel zelfs, om gelooft te worden. Nu is

de vraag wat is dat loven? Is dat leven geloven of lof toezwaaien? Over het algemeen is geloven en lof toezwaaien ongeveer hetzelfde, want als je iemand gelooft, vindt je hem betrouwbaar en als iemand betrouwbaar is dan doe je als het ware een bod op de werkelijkheidswaarde van alles wat hij vertelt. Nou, kun je er achter komen ook, ja? dan ga ik verder, Als de werkelijkheidswaarde van iemand je leidt tot het doen van een bod op een bepaald iets in het leven. Je zegts dit is het mij waard om een bod op de wagen; ik waag er wat aan. Dan geeft u daarmee blijk van het feit dat u het heel goed vindt. En nu zouden we de mensen het eigenlijk moeten verbieden om te bieden op dingen waaraan ze geen waarde hechten. Toch biedt ze toch ontzettend veel, juist voor dingen die heel betrekkelijk maar zijn in hun werkelijke waarde. Hoeveel wordt er in de wereld niet geboden voor een uurtje van schijn, he? hoeveel niet voor een ogenblik van begoocheling, voor een illusie van rijkdom? De wereld biedt en het eigenaardige is, de dood speelt afslager. Wanneer de dood heeft gezegd: eenmaal, andermaal, verkocht! dan ben je verkocht want dan heb je geboden je hele leven lang op iets dat je niet mee kunt nemen. Dat is als je biedt op dingen die een zuiver stoffelijke waarde hebben. Ik wil niet zeggen dat alle stofleven slecht is. Ik zou er b.v. helemaal niet toe komen, u te verbieden wanneer iemand u ontbiedt om een zekere som aan te bieden; U te verbieden dat aan te nemen, niet waar?

Maar aan de andere kant zou ik toch zeggen, als ik wat te verbieden had, dan zou ik de mensen verbieden om teveel aan de stoffelijke dingen te hangen. Als je dan een bod waagt in je leven op iets groots, laat dan dat bod zijn op iets wat werkelijk waarde heeft, iets wat je niet afgenomen kan worden door die scheidsmuur tussen stof en geest, he? Of als je ergens een gokje waagt, als je ergens een bod aan wilt wagen, biedt dan eens je persoonlijkheid aan, als drager van een kruis. Nou zul je zeggen, wat heb ik daar aan. Maar er komt een ogenblik dat hét goddelijk licht je verbiedt, je nog langer in schijn te hullen, dat je je zelf moet zien zoals je bent en niet anders. En degenen die een kruis gedragen hebben, die zullen zien dat ze meedragen iets dat waardevol is, maar degenen die alles in de stof hebben gezocht, nou ik geloof dat die tot de conclusie komen dat ze eigenlijk een misbod gedaan hebben. En ze zouden graag willen dat het verboden was geweest dat ze dit bod gedaan hadden, maar het is niet gelukt. U bent vrij op deze wereld, vrij om te handelen binnen de omstandigheden zo goed als het u dunkt. U kunt uw hart doen haken naar het een en naar het ander. Er is maar één ding dat werkelijk waarde heeft en dat is het offer. Als je werkelijk wat kunt offeren voor het welzijn van een ander; als je een beetje afstand wilt doen van je eigen-waan en je eigen-waarde om de wereld een klein beetje beter te helpen, als je jezelf beter maakt opdat de wereld beter zal worden, dan heb je vaak grote offers te brengen. Dan neem je een kruis op je, dat kan! Maar dat kruis vrienden, dat is de troon die u pas werkelijk maakt tot mens, dat is de eerste tree naar de oneindigheid. Het offer dat is de noodzaak voor elke geestelijke bewustwording en elke geestelijke verlossing. De dood gaat verder met de verkoping. Wat wilt U, eer, roem? Biedt U maar; biedt uw leven, biedt het leven van anderen, biedt uw ziel, biedt uw kracht. Als de dood afhamert dan is het voorbij. De verkoper van het leven wijst pas een bod toe op het ogenblik dat het leven ophoudt en dat het gekochte waardeloos wordt. En daarom, biedt niet op vergankelijke waarden, bouw je leven niet op allerhand futiliteiten. Biedt jezelf liever aan, als een lastdier om de lasten der mensheid mede te dragen. En denk niet dat je je daarmee vernedert want hij, wie de lasten der mensheid draagt, draagt een last vol juwelen, want hij draagt de liefdedaden mee en tranen van oprecht berouw; hij draagt mee schatten die eeuwig zijn, schatten die worden tot weten en tot geluk, wanneer je in een andere wereld komt. Nou, en daar heb ik het mijne mee gezegd, goeden avond.

Goeden avond vrienden,

Wij gaan dezen avond besluiten met het schone woord. Ik geloof dat de meesten Uwer weten hoe wij dit plegen te doen. Ik hoef dit niet verder uiteen te zetten. U hebt als gebruikelijk, de keuze van behandeling van onderwerp of onderwerpen.

Allereerst: behandeling. Welke behandeling verkiest U?

Vraag: Gedichten.

Antwoord: Gedicht, dus laten we zeggen in poëtische vorm. Welke onderwerpen moeten daarin verwerkt zijn? LEVENSVREUGDE – WIJSHEID – HARMONIE – LOTUS – KRACHT – SCHOONHEID Juist, .. ik dank U.

HET SCHONE WOORD

Levensvreugde - Wijsheid - Harmonie - Lotus - Kracht - Schoonheid

De levensvreugde openplooiend als een lotus, is het teken van bewustwording, van innerlijke harmonie, van kracht. Kan u dit als gronthese bevredigen?

Reactie: Ja, Juist.

Het is een kleine knop, gelegen in een stille vijver
Waarin zich spiegelt luchten vol oneindigheid en verdroomde tijd.
Men ziet niet hoe het engt en prangt
En hoe het worstelt, zuigt de kracht
Tot in een maandoorschenen nacht
De kelk z'n bladen open buigt.
En dan, hoe wondere harmonie,
Hoe wordt een kleuren-rapsodie
Geboren waar 't maanlicht met een lotus huwt
En al het leven stil geluwd
In het verdromen van voleinding spreekt.
Maar soms dan breekt zo'n knop niet open;
Dan vindt zij niet de kracht,
Dan wordt zij taai en grauw.
Dan draagt zij kleuren vol van rouw
En verzinkt in vergetelheid,
Terwijl de wolken treuren.
De mens die naar bewustzijn streeft en leeft,
Steeds denkend aan het licht,
Steeds opwaarts geestelijk gericht;
Hij worstelt, nog verborgen in de modder van den stof
En piekt misschien een prille knop op
In de spiegel der oneindigheid.
Maar levensvreugde schenkt de kracht,
Het geloof dat levensvreugde bracht
Geeft innerlijke harmonie
Die samenwerkt en plots, ach zie
Doet openbuigen lotus-pracht
En wordt dan daar in manenacht
Geboren, schoonheid zonder grens.
Wat eerst nog was een dierlijk mens
Is nu bewust geworden.
De wortels stuwen voort een kracht omhoog,
Naar de bloem die de glans heeft gebracht.
Ze werken samen in modder en licht,
Gezamenlijk op het bewustzijn gericht
Van het leven.
En in harmonie van 't streven
Merkt men verlossing, liefdemacht.
In 't openbloeien werd volbracht
De taak den lotus eens gesteld.
En ook de mens die zich ontvouwt
En lichtend schoon het Al verheldert
Met nieuw en schoner weten, met meer begrijpen.
Gods aanschouwen, vervult zijn taak.
Hij helpt een nieuwe wereld bouwen
Die was in de beslotenheit het Rijk van God

Door het gemis van besef de mensheid afgesneden.
Nu komt er licht, de duisternis wordt verjaagd, zij zwicht.
En wat geleden werd dat wordt vergeten
In de nieuwe dag, in het goddelijk licht
Dat liefde en verlossing wordt geheten.

En daarmee vrienden zullen wij besluiten. Ik wens U allen een goeden avond, een gezegende thuisgang en God mogen u behoeden.